

Zar zbilja želimo Treći svjetski rat?

Helga Zepp-LaRouche

Gđa Zepp-LaRouche je Predsjednica BüSo (Solidarnost za građanska prava) stranke u Njemačkoj. Članak objavljen u EIR-u od 8. travnja 2008.

Tkogod je osmislio održati GroßeNagiaZ (Najveći NATO samit svih vremena)¹ u modernoj super-ružnoj Kuli Babilonskoj u Bukureštu, koja je sa svojih 330,000 četvornih metara druga najveća zgrada na svijetu nakon Pentagona, mora da je imao mrtvački smisao za humor. Doista, nakazna zgrada—oko 3,000 službenih delegata i jednakom broju novinara trebala je samo trećina divovske građevine za samit—sagrađena je prema željama megalomanijačkog diktatora Nikole Čaušeskog, koji je doduše bio svrgnut i strijeljan prije svečanog otvorenja zgrade. Prema nepotvrđenim glasinama, stara ugledna tvrtka za odose s javnošću Drakula d.o.o. preuzela je cjelokupnu organizaciju ovog mega-događaja, od promidžbe i ukrašavanja, do catering-a (naročito odlična su bila pića) i uključujući grafički prikaz poznatih vatrenih slova na zidu kod gala večere u čast Belšazara i njegovih rumunjskih nasljednika.

No okanimo se ironije: NATO samit 2.-3. travnja u Bukureštu koji je trebao preobraziti NATO u biti u imperijalnu globalnu organizaciju samo je jedan sastojak zapanjujuće eskalacije strateških okolnosti. Iza pozornice dnevno rastuće financijske propasti, financijaška oligarhija Britanskog carstva pokušava gurnuti glavne protivnike anglo-američkog carstva u kaos. Tako onda imamo uprizorenu i žestoku kampanju protiv Kine, kao i nepopustljivu britansku kampanju protiv Rusije i Putina osobno, te pokušaj dovođenja Zimbabwea natrag pod kolonijalnu kontrolu. Razvidno je prema tome, da se geostrategiju iza ove globalne politike provokacije provodi bez obzira na posljedice—ili je čak i nakana nagomilati ogroman faktor bijesa protiv Londona i Washingtona u zemljama kao što su Kina, Rusija, Indija i druge. Ako se na dnevni red ne postavi drugačija politika, pred nama je novi svjetski rat, koji prijeto postati u stravičniji od svjetskih ratova 20. stoljeća.

Na samitu NATOa u Bukureštu, čitav imperijalni dnevni red podržale su sve članice NATOa osim pitanja pristupnice Gruziji i Ukrajini, „u ovom času“. Stoga pristupnice Hrvatskoj i Albaniji, i francuska ponovna integracija u NATO, zatim postavljanje proturaketnog obrambenog sustava i radarskih instalacija u Poljsku i Češku Republiku, te pojačanje snaga u Afganistanu sa 700 francuskih vojnika, pa integracija NATOove vojne strukture s EZ-om u skladu s direktivama Lisabenskog Ugovora i, prema nepotvrđenim medijskim izvještajima—iza pozornice, također i rasprava i dogovor glede novog strateškog dokumenta koji bi sadržao „preventivno izbjegavanje sukoba“ diljem svijeta, kao što su ga predočili petorica umirovljenih zapovjednika glavnog stožera.²

Pogled na kartu ne ostavlja nikakve sumnje da članstvo Gruzije i Ukrajine, kao izraz strategije okruženja protiv Rusije, kao i raketni obrambeni sustavi u Poljskoj i Češkoj Republici, u ogromnoj mjeri krši sigurnosne interese Rusije. Rusija je unaprijed opomenula prije nego što dođe do „katastrofalnih posljedica“ zbog ovakvog razvoja događaja. Osam članica NATOa, među njima Njemačka i Francuska, usprotivile su se uklapanju Gruzije i Ukrajine. Iako je Bush znao za negativna viđenja tih osam članica, za vrijeme svoje posjete Kijevu dva dana prije samita u Bugureštu, obećao je rano uklapanje Ukrajine u NATO. Kancelarka Merkel, koja se prema mišljenju *Spiegel Online*-a prekalila u „vještog i prepredenog“ igrača na području NATOa, nagovorila je izgleda Busha da pristane na kompromis, tako da dvije zemlje ne bi dobile pristupnice „ne u ovom času“. Ms Rice je pojasnila da je ovaj „kompromis“ vrijedan spomena u tiskovnim kratkim uputama, gdje je rekla da je samo „pitanje kada a ne ako“ će te dvije nacije ući u NATO.

---

¹ Za vrijeme nacističkog razdoblja ljudi su govorili (jasno, u tajnosti) o "Großfaz"-u, akronimu za "Große Führer Aller Zeiten" (Najveći vođa svih vremena), t.j. Hitler.

² Vidi Helga Zepp-LaRouche, "Ne Europi kao carstvu! - Militarizaciju EZ-e mora se zaustaviti!", *EIR*, 21. ožujka 2008. (na engleskom) i [<http://www.schiller-institut.de/hrvatski/EZNATO.pdf>]

White House/Eric Draper

Pravi dnevni red u Bukureštu za finansijsku oligarhiju Britanskog carstva—i njihove američke slugane—bio je promicanje svojih planova s nakanom da svoje glavne protivnike bace u kaos i rat. Na slici britanski Premijer Gordon Brown i Predsjednik George Bush na samitu NATOa, 3. travnja 2008.

Predsjednik Putin objasnio je rusku stranu viđenja o tim pitanjima u jedno-satnoj konferenciji za tisak u Bukureštu, gdje je naglasio da bi se uspostava snažnog vojnog bloka na ruskim granicama shvatila kao izravna prijetnja nacionalnoj sigurnosti. Izjave da to ne predstavlja prijetnju ne će biti dovoljne, jer to su već čuli prije svakog širenja. Putin je optužio NATO da ne pokušava razbistriti ne-

jasnoće o budućoj ulozi saveza, kao na pr. namjeru da postane igrač na svjetskoj pozornici dominirajući nad teritorijem svojih država članica.

Unatoč tih jasnih riječi, gđa Merckel je komentirala da NATO nema cilj protiv nikoga, naročito ne protiv Rusije.

Ovo ignoriranje protivljenja toj politici i politika stalnog povećavanja pritiska, podcrtava zle nakane strategije iza te politike. Rusija i, u drugom pogledu, Kina, bit će izložene provokacijama i pritiscima dok ne dosegnu granicu onog što su one u stanju podnijeti, i onda poduzeti unaprijed izračunate reakcije—koje je imperijalna klika već uzela u obzir. Američki Podpredsjednik Cheney javno je formulirao politiku pred nekoliko godina, da SAD ne smiju nikad dopustiti nijednoj državi, ili skupu država da se približe gospodarskoj i vojnoj moći Sjedinjenih Država.

Točno u ovom trenutku kad američka finansijska kriza prerasta u depresiju stvarnog gospodarstva,

londonski *Economist* u posebnom članku na 14 stranica o budućnosti američke vanjske politike opisuje s jedne strane propadanje Sjedinjenih Država, a s druge strane Rusiju, i iznad svega Kinu kao velike suparnike u 21. stoljeću. Druga izvješća raznih investicionih kuća opisuju tek malo različitije poglede naznačujući kad će Kina, a uskoro nakon toga i Indija prestići Sjedinjene Države, barem u gospodarskom pogledu.

NATO

White House/Eric Draper

Unatoč protivljenju osam članica NATOa i Rusije, Ukrajina i Gruzija nisu primljene u NATO u „ovom času“, no Conoleezza Rice nam obećava da nije u pitanju da li [će postat članice], već kad. Lijevo, ukrajinski Predsjednik Viktor Juščenko s Glavnim Tajnikom NATOa Jaap de Hoop Schefferom. Desno, gruzijski Predsjednik Mihail Šaakašvili s Predsjednikom Bushem. Obje slike su sa samita u Bukureštu.

Isti taj *Economist* 3. veljače 2007. započeo je seriju članaka pod naslovom „Britannia Redux“, u kojima postavljaju tvrdnju da je vrijeme kad je Velika Britanija bila „bolesnik Europe“ prošlo, i London je kroz globalizaciju ponovno zakonit glavni stožer moći. Prema tom viđenju, činjenica da oko 80% 'hedge' fondova imaju svoje središte na Kajmanskim Otcima, pa prema tome u Britanskom Commonwealth-u, zasigurno igra bitnu ulogu u tome.

Mogli biste dodati dugački popis drugih pojedinosti ukazujući da je Britansko carstvo odlučilo izići iz ove sistematske krize kao prevladavajući čimbenik, i prema tome pripojiti i Sjedinjene Države i kontinentanu Europu, utjeravši ih u stezник EZ-e kao vazale carstva. [Ta strategija pretpostavlja] da će strateško partnerstvo Rusije, Kine i Indije biti uništeno, i da će svaka od tih nacija, nako što ih se izolira i uplete u teritorijalne sukobe, biti smrskana.

- Ratni scenariji londonskog 'Sunday Times'-a -

Ako vam treba još neki dokaz ove raščlambe, onda ga možete naći u zapanjujućem članku londonskog *Sunday Times*-a od 30. ožujka pod naslovom „Tibet je jedno, no napetosti između Indije i Kine najavljuju veliku katastrofu“. Autor najprije hvali „genijalne“ manevre Georgea W. Busha u privlačenju Indije na stranu Sjedinjenih Država (što u Indiji ima upravo suprotno viđenje, kao masivni pritisak i geopolitičku manipulaciju). Zatim opisuje napetosti između Kine i Indije zbog indijske države Arunačal Pradeš, malo južnije od Tibeta, gdje Kina ima također svoje potraživanje, pa zbog Aksai Čin, usko naseljenog područja na visokom platou Himalaja, sjeverno istočno od Kašmira, gdje Indija ima svoja potraživanja. No za Kinu Aksai Čin je vrlo važan, jer ona gradi najvišu autocestu na svijetu koja će putovanje od Tibeta do Xinjianga učiniti mnogo bržim nego što bi bilo moguće uz sjeverni prolaz. Autor prešućuje činjenicu da su zadnjih godina upravo ta granična pitanja Kina i Indija svjesno stavila u stanje mirovanja.

Treba znati Arunačal Pradeš i Aksai Čin, baš kao i Tibet i Kašmir, djelovi su onih područja koje je Velika Britanija uvelike kontrolirala pred kraj svoje vladavine nad Indijom, upravo zbog stvaranja prostora za svoje etničke i teritorijalne manipulacije. London je sijedio istu politiku u Sykes-Picot Ugovoru o podjeli Jugoistočne Azije, i Trianonskom Ugovoru, uvijek u skladu s idejom zakuhavanja etničkih sukoba koji su već više od sto godina stari, sukoba koje Carstvo iskorištava.

Sunday Times sad opširno razrađuje scenarij po kojem bi, nakon smrti Dalai Lama koji je sad star 73 godine, došlo do razlika između kineske središnje vlade i tibetanskih izbjeglica glede autentične inkarnacije novog Dalai Lama. Kina, prema *Sunday Times*-u bi izvršila teške racije protiv pobunjenika. No – ovdje je pisac 'izbrbljao tajnu' – ako kineska vlada bude oslabljena kao posljedica gospodarskog kraha, a nemiri se rašire širom Kine, onda bi im bilo mnogo teže provoditi racije protiv Tibetanaca. Indija bi, u daljnjem razvoju događaja, mogla zagovarati intervenciju međunarodnih vojnih snaga, pa bi i sama slala svoju vojsku, ili bi ponudila utočište u Arunačal Pradešu. (U stvarnosti, indijski ministar vanjskih poslova već je upozorio Dalai Lamu da on može ostati u Indiji samo kao vjerski izbjeglica, ali ne ka politički vođa.)

Ako Kina, kao posljedica američke krize zapadne sama dublje u krizu, pa bi reagirala na najveći nemir nakon 1989. pojačanjem svoje nacionalne kontrole, to bi povisilo napetosti s Japanom. Ako se smrt Dalai Lama podudara sa smrću Kim Jong-ila Sjeverne Koreje, Japan bi imao dodatne razloge da se ponovno naoruža, pa bi pod tim okolnostima napetost porasla između Kine, Japana i SADa, i moglo bi doći do razmjene vojnih okršaja zbog Taiwana. Tada, piše *Sunday Times*: „Žar Bejginške Olimpijade 2008. g. bit će zapamćen samo kroz gustu maglu napetosti“.

- Nije to samo teorija -

Mnogi vidovi tih bezumnih scenarija, u najboljoj tradiciji geopolitike Karla Haushofera, lorda Milnera i sir Halforda Mackindera, već su u pogonu. Destabilizacija kineske zapadne provincije Xinjiang od strane Ujgura, koje je Pakistan trenirao kao teroriste, u punom je zamahu. Već ima nemira u Sečuan provinciji. Plan, koji stoji iza čitave kampanje protiv Kine, zahtijeva u najmanju ruku odcjepljenje neprijateljski raspoložene muslimanske države u Xinjangu, za ostvarenje Velikog Tibeta, i svođenje Kine na relativno mali teritorij. Postoje slični scenariji za Indiju, čiji je cilj sukob hindusa, sikha, muslimana, tamila i tako dalje.

PRIKAZ 1

Izvor: EIRNS.

Britanski plan za Kinu je odcjepljenje neprijateljske muslimanske države Xinjiang u svrhu stvaranja Velikog Tibeta, i odvajanje drugih etničkih područja, umanjivši Kinu na relativno malo područje (vidi kartu). Napetosti između Indije i Kine oko indijske države Arunačal Pradeš, gdje Kina ima isto potraživanja, dolaze također u obzir. (Na karti se vidi i nova pruga od Xinjianga do Lhase u Tibetu, najviša željeznička pruga na svijetu, i veličanstveni projekt razvoja Tibeta).

Kad se francuski Predsjednik Nicolas Sarkozy, za vrijeme britansko francuskog samita u Londonu krajem ožujka pozvao ne samo na Srdačno bratsvo ['Entente Cordiale'] iz prošlog stoljeća, već također kolonijalnu tradiciju europskih sila kao veliku vrijednost europske uloge u svijetu danas, to se ne može ni u kojem smislu shvatiti samo kao nostalgiju. Iza britanske kampanje protiv zimbabvijskog Predsjednika Roberta Mugabe-ija leži u najmanju ruku nakana preokreta nezavisnosti kako se nekad zvala Južne Rodezije. Isto tako nema sumnje da su „bivše“ kolonijalne sile divljački odlučne razbiti opsežne kineske ugovore u Africi, i u drugom redu ruske, gdje bi one uvozile sirovine a za uzvrat izgradile infrastrukturu i industrijske kapacitete.

Štoviše, tu su ambiciozni napori da se britanskog Premijera Gordona Browna pod engleskom Kraljicom progura za ministra vanjskih poslova Commonwealth-a kojem pripadaju 53 nacije i 16 takozvanih „kraljevstva“. Uz to, Brown i Sarkozy već su predložili Tony Blaira za prvog predsjednika Europske Zajednice, koji bi onda, prema Lisabonskom Ugovoru, bio izabran na rok od dvije i pol godine. Pa ako onda zapazimo umreženje EZE i NATOa, koji već poduzimaju zajedničke misije na Balkanu, na libanonskoj obali i u slučaju EZE u Darfuru, koja slika onda izranja? Ako bi se otkrilo da se samit NATOa u Bulureštu ustvari okupio oko strateškog dokumenta petorice generala koji zagovara preventivne napade i prvu uporabu nuklearnog oružja, što se nije moglo sigurno potvrditi u vrijeme pisanja ovog izvješća, onda se svijet nalazi na brzom putu prema Trećem svjetskom ratu.

Da li je ovo gđa Merkel shvatila ili ne, mi sad doživljavamo globalno postrojavanje i borbenu naredbu za nadolazeći svjetski rat, u kojem će Britansko carstvo i njegovi vazali, SAD i kontinentalna Europa, uz pomoć militarizirane diktature EZE i NATOa izvršiti pokretanje protiv Azije, a posebice protiv Rusije, Kine i Indije. Vatrene slova na zidu mogla su se u Bukureštu pročitati.

- Britanski motiv -

Ako želite izraziti razloge sadašnje stravične krize, morali biste izjaviti da Britansko carstvo, prvenstveni autor nezaustavljivog rasta ove svjetske krize, radi sve iz krajnjeg očaja i ludila. Tijekom čitavog razdoblja poslije uspješnog prodora savezničkih snaga u Normaniji 1944. g., anglo-holandske financijske sile, koje su na stanoviti način fasada Britanske monarhije, kao venecijanska maska, imaju samo jednu goruću želju. Predvidjeli su kao svoje dugoročno usmjerenje iskorijeniti poslijeratne planove Franklina D. Roosevelta, koji je umro u najnežgodnije vrijeme 1945.g., i

izopačiti Sjedinjene Države iznutra, s ciljem da konačno uklone ne samo svako sjećanje na stečevinu Američke Revolucije, američke pobjede nad konfederacijskim marionetama lorda Palmerstona, i sjajnu pobjedu Predsjednika Roosevelta, već isto tako da okončaju politiku u tradiciji Vestfalskog mira iz 1648. g. u cijelom svijetu.

Anglo-holandskoj finansijskoj oligarhiji i njihovim ortacima u američkom establišmentu to je značilo iznad svega izbrisati Američki sustav političke ekonomije, pomoću kojeg su SAD postale najveća gospodarska sila koja je ikad postojala.

Danas se ta britanska oligarhijska nakana gotovo ostvaruje. Sadašnji svjetski finansijski sustav je uništen do te mjere, da je propast globalnog finansijskog sustava i stvarnog gospodarstva, koja je u punom usponu od kolovoza 2007., došla do ruba okolnosti koje se mogu usporediti s Mračnim Vijekom pokrenutim stečajem mletačke Lombardske Lige.

Najveći strah koji Britansko carstvo ima glede svojih sadašnjih ratnih planova protiv Afrike i Azije leži u činjenici da bi upravo te djelatnosti mogle dovesti Sjedinjene Države do točke ožvjljenja politike FDR-a, kao što se dogodilo 1932. – 33. Britanska dilema leži u činjenici da brzina, opseg i dubina sadašnje globalne finansijske krize ne dozvoljava oklijevanje silama Britanskog carstva. Poriv Londona, i sila u sprezi s njim, tjera ih da moraju djelovati sada bez obzira na rizik. Nalazimo se stoga u okolnostima gdje ćemo ili poraziti čudovište sada ili će britanski scenariji, koji su već u pokretu, otjerati cijeli planet u propast i strovaliti Britansko carstvo skupa s ostatkom svijeta u ponor.

Krajnje je vrijeme staviti na dnevni red, protiv ovoga, suradnju Rusije, Kine, Indije, i Sjedinjenih Država, u tradiciji Franklina D. Roosevelta, Nove nagodbe, i Novog Bretton Woods-kog sustava.